

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorvm Evangelicorvm D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

37. Omne quod dat mihi Pater, venit ad me.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

recipit. Hæc omnia nouæ sunt speculationes nouorum ho-
die hominum, commenta & traditiones hominum in nulla
Scriptura fundatæ, sed contra manifestas Scripturas, vt An-
tidota nostra in vna ad Rom. Epistola, in qua potissimum fû-
dantur, inculenter docebunt. Fides multum ad Deum affert,
quia magna obedientiæ virtus est, & dat gloriam Deo, certissi-
mè credens quacunque Deus loquitur. Qui diuites in operibus
bonis sunt (vt Paulus hortatur) Christi tamen gratia imple-
tur, quia non nisi ex Christi gratia illa operantur. Opus fidei,
quia opus hominis est qua homo credit, & dat gloriam Deo,
opus actiuum ac liberum est, ideoque ei potest rependi mer-
ces, sicuti Abrahæ fides remunerata fuit. Denique fides con-
fert credenti iustitiam, quia reputatur ad iustitiam. Christi
autem iustitia non secus à charitate recipitur quàm à fide,
quando beneficium redemptionis Christi non secus diligen-
tibus datur quàm credentibus, nec minus vel necessaria vel
efficax ad eam consequendam charitas est quàm fides. Ne-
cessaria, quia qui non diligit, manet in morte: efficax quia
qui manet in charitate, manet in Deo, & Deus in illo: Vi-
des, lector, quàm multa venena in vna pagella Caluinus
effudit.

Rom. 4.

1. Tim. 6.

Rom. 4.

1. Ioh. 3.

& 4.

37. *Omne quod dat mihi Pater, venit ad me.*

Hæc propositio cum altera illa quæ paulò post sequi-
tur coniuncta, *Nemo venit ad me, nisi Pater meus tra-*
xerit illum, magnam mouit Græcis interpretibus Chryso-
stomo & Euthymio in hunc locum difficultatem. Si omnis (in-
quiunt) quem dat Pater, venit ad Christum, & nemo alius,
quibus ergo non dat Pater vt veniant, in culpa non erunt: cum
ideo non veniant quia datum non est eis à Patre vt veniant.
Ad hanc difficultatem respondent, liberum arbitrium non
tolli quia venire & non venire liberum est, ideoque qui non
veniunt, in culpa esse. Vera sanè hæc doctrina est, quam &
contra Pelagianos tradit S. Augustinus his verbis: *Credere,*
vel non credere, est in arbitrio voluntatis humanae. De præ-
destin. sanct. cap. 5. Sed quia hæc responsio difficultatem non
soluit (tameñ enim liberè non credat qui excitatus ad cre-
dendum, credere recusat, & in illo culpa appareat; tamen
quia non omnes excitantur, quomodo illi in culpa sunt,
quando non à Deo excitati credere non potuerint?) Euthy-
mius apertius respondet, eos à Deo non excitati qui se in-

Gratia
Dei de-
sensio.

dignos hac gratia exhibuerunt, excitari verò qui aliqua præparatione se faciunt dignos. In quam etiam sententiam pro-
 pendet Chrystostomus, & alij Græci, vt ipse Cyrillus lib. 4.
 cap. 39. in Ioan. Caterùm cauenda hæc doctrina & repudianda
 est: & S. Augustini, imò Ecclesiæ Catholicæ tenenda sen-
 tentia est, neminem seipsum ad gratiam præparare, vt se gra-
 tia Dei dignum faciat, sed ipsam præparationem à Deo esse,
 vt eodem in loco citato aliisque sexcentis docet Augustinus.
 Difficultas autem proposita inde soluitur, quòd quibuscu-
 que talis gratia non datur vt de facto credant, nemo illorum
 sine culpa est, quum omnes in peccato Deus inueniat, ideo-
 que non sine eorum culpa talis gratia illis negatur. Quibus
 ergo Pater dat vt ad Christum veniant, misericorditer dat,
 quibus illud non dat, iusto iudicio negat: non quia non erant
 prædestinati (vt hæretici volunt, & hoc loco Calvinus) nec
 quia fides non est in arbitrio hominum (quod etiam hinc im-
 piè colligit Calvinus) nec denique quia quibus non datur ta-
 lis gratia vt credant, nulla fuit data gratia, qua ad fidem
 peruenire potuerint si auxilio dato rectè vsi fuissent (ante
 enim *Deus vult saluos fieri*, ideoque omnibus sufficiens au-
 xilium pro loco & tempore dedit) sed quia propter peccata
 quibus grauantur, maiora gratiæ auxilia quibus adiuti ad
 Christum veniant, iuste illis subtrahuntur. *Nemo igitur ve-
 nit ad Christum, nisi quem Pater trahit.* Non tamen omnes
 quos Pater trahit, veniunt ad Christum. *Omnis quidem
 quem dat Pater Christo, venit ad Christum:* sed non omnes
 quem trahit Pater. Plus est dari à Patre Christo, quàm tra-
 hi à Patre vt ad Christum veniant. Illud enim efficacem, hoc
 nisi sufficientem Dei gratiam importare videtur. Dantur
 enim à Patre Christo non nisi electi, qui ita congruis modis
 excitantur, vt infallibiliter ad Christum veniant; trahuntur
 qui sufficienter vocati non semper veniunt. Illi audiunt &
 discunt, quia *omnis qui audiuit à Patre, & didicit, venit ad
 Christum.* Isti audiunt tracti & excitati à Deo, & apprehen-
 dunt quid loquatur in eis Deus, sed non semper discunt per
 voluntatis assensum. Imò (ait in hunc locum Calvinus) *in
 duobus membris prorsus evertitur tota liberi arbitrij facultas
 quam sibi somniant Papista. Falsùmque ac prophanum est, ho-
 mines volentes trahi. Christus enim pronuntiat ita efficacem
 esse Spiritus gratiam qua trahuntur, vt necessario credant.* Sed
 huic audaci ac petulanti hæretico opponimus S. Augusti-
 num, diuinæ gratiæ prædicatorem maximum. Docet illa
 aperta

1. Tim. 4.

*Dari à Pa-
 tre plus est
 quàm tra-
 hi.*

*Liberum
 arbitrium
 defenditur*

apertissimè sic homines à Patre trahi ad Christum, vt liberè hunc tractum sequantur vel non sequantur. *Verumque hoc verum est* (ait Augustinus) *Deus Pater attrahit ad filium homines, & dimittit homines, vt quis quid voluerit eligat.* Rursum alibi. *Trahi à Patre ad Christum, nihil aliud est, quàm donum accipere à Patre quo credat in Christum.* Et de hoc dono alibi dicit. *Credere in Christum, & operari iuxta fidem Christi, virumque nostrum est propter arbitriū voluntatis; & utrumque datum est à Patre propter spiritum fidei & charitatis.* Sic rursum de dono castitatis: & explicans illa Christi verba, *Non omnes capiunt hoc verbum, sed quibus datum est, ita scribit.* *Vt hoc verbum quod non ab omnibus accipitur, ab aliquibus capiatur, & Dei donum est, & liberum arbitrium.* Porro de facto non omnes qui trahuntur à Patre ad Christum venire, his verbis docuit Augustinus. *Quis non videat & venire quemque ad Christum & non venire arbitrio voluntatis? Sed hoc arbitrium potest esse solum si non venit, non autem potest nisi adiutum esse si venit.* Obserua quod dixit, *potest esse solum si non venit,* quia aliquando etiam quando non venit, non est solum, sed gratia Dei adiutum, quam proteruè abiicit. Vnde alibi Augustinus postquam dixisset, *visorum suasionibus siue extrinsecus, siue intrinsecus, Deum agere cum anima rationali vt credat, atque hoc modo ipsum velle credere in hominibus operari;* propter hominum proteruitiam, qui operanti in illis Deo cooperari interdum nolunt, adiunxit statim: *Cōsentire autem suasioni aut vocationi Dei, vel ab ea dissentire, propria voluntatis est.* Quæ omnia contra Caluini hoc loco corruptelas diligenter notanda sunt.

Cont. lit.
lib. 2. c. 84
De prad.
sanct. li. 1.
cap. 8.
Ibidem
cap. 3.
De grat.
& lib. 176.
cap. 4.
De gratia
Christi
cap. 4.
De Spiritu
& lit.
cap. 33.

si. Panis quem ego dabo, caro mea est (quam ego dabo) pro mundi vita.

Explicat nunc Christus discretis verbis de quo pane & cibo hæctenus locutus fuerit. In principio sermonis dixerat. *Operamini cibum quem filius hominis dabit vobis.* Postea adiecit. *Pater meus dat vobis panem de cælo verum. Panis verus est qui de cælo descendit, & dat vitam mundo.* Denique, *Ego sum panis vite.* Quibus omnibus verbis docuit se hominem factum in cibum fore, tam ex Patris sui dono, qui misit eum in mundum, quàm ex suo proprio dono. Et quia ad hanc rem intelligendam fide opus erat, multa de fide & de dono fidei interseruit. Moxque ad principale argumentum

Ver. 27.
32.
33.
35.

